

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Kamplegene ved Anchises' Grav,

efter Virgil.

Oversat, og udgivet som

Indbydelse til den offentlige Examen

ved Nykøbing Kathedralskole,

af

Ludvig Berg,

ordmkt.

Kiøbenhavn.

Trykt hos Direktør Jens Hostrup Schulk,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1829.

*Printet og forlagt hos
Bellsøp & Co.*

Da Dørfarten fra Karthago til Italien nødes Æneas af Modvind til at lægge ind til Siciliens Veflkyst, hvor han modtages venfkabelig af Æceſtes. Juſt for et Kar ſiden iordede han her fin Fader Anchifeſ, ved hvis Grav han nu anſtiller Df-ferfeſte, og til hvis Ære han niende Dagen efter høitideligholder de Kamplege, hvoraf Beſkrivelfen her følger.

Dagen var kommet, og Kar fra Himlen ſtraalede Solen. Ved' af Nygtet, og lofkede af den berømte Æceſtes' on, vare Dplandsfolkene mylret i Hob ned til Stranden, ſ for at ſee Æneaderne, deels for at prøve en Dyſt med. ſt ſtilles Priſerne frem til Skue for alle paa Pladſen: erſkaaler til helligt Brug, og friſkvundne Krands, næſt Palmer, til Pramie for de ſeirende, Baaben, rnger af Guld og Sølv, ſamt Klæder farved' i Purpur. it gi'r Hornet fra Skranken Tegn til at Feſten begynder. Denne aabner en Kamp mellem fire Snekker, i Marer, og lige i Kraft, udvalgte af ſamtlige Skibe. eſtheus fører den hurtige Hval med fyrige Søfolk, rger i Latium ſnart, fra hvem de Memmier ſtamme; as den ſtore Chimæra, ſvær af Bygning og ſtærk, et b ſom en By, fremdrevet ved Slag af Marernes Treerad; :geſtus, fra hvem de ſergiffe Slægter udlede met, ſtyrer den ſtore Centaur; og den ſøgrønne Scylla Kloanthus, fra hvem Kluenterne ſtammer i Roma.

Vide i Sø fra den skumklædte Strand der ligger et Skær, i skundom skjules af Bølgernes Bold, der knuse sig mod det, naar den høstlige Vind tilslører Stierne for Blikket, hyppig og gierne besøgt af Solbad-elskende Maager. Her opreiser Æneas til Naal en grønne Steeneg, Tegnet for Skibenes Raas, og Tegnet til at vende naar Tid

Herpaa trække de Lod, og see, hvordan de skal ligge. Førerne skinne fra Skibenes Stavn i Guld og i Purpur; Mandskabet sidder paa Tofte med Lov af kolige Poppel vundet om Panden, med Nakken blot, og blottede Skuld' salved' med Oliens Glands, med Armene strammede paa Na Blikket paa Tegnet spændt, og Hjertet bankende høit af angstelig Frygt og brændende Higen efter at seire.

Aldrig saa snart giver Hornet Lyd, før fra Staderne Snekker stikker i Sø, og sender et Hurra i Luften. Havet skummer for Armenes Drag i de sveiende Marer, samled' de synker i Takt, og stiger atter i Takten; Havfladen gisper ved Marernes Slag og ved Stavnens !

gang.

Aldrig styrted i Tvespands Lob saa brat ud fra Skranken Bognene, fore afsted med saadan ustandselig Stormgang, heller ei rystede Rudsken saa over hidsede Hingste Tøilerne, ludende frem med truende Svøbe i Haanden.

Hele Stranden gienlyder af Klap og af Bennernes Bilyder af Heltens Raab, som iublende atter gientager Høienes stigende Ring og Skovenes skyggende Hvælving.

Under Jubel og Stoi skyder Gys først fremfor alle

i over Havets Speil; ham følger nærmest Kloanthus
 re ved Nærernes Kraft, men Skibets Masse ham sinker.
 onsidet følge næst efter disse Centauren og Hvalen,
 ebende hvo der kan vinde forst fra den anden Luven.
 art er Centauren forrest, og snart skyder Hvalen forbi den
 ende, atter igien de glide Side om Side
 i over Havets Dyb, og sure Vandet med Riolen.
 Alt var de Skiæret nær, og styred' op imod Maalet,
 paa den mørke Sø den seirende Gyas tilraaber
 ibsstyrmanden med Jil, den aldersteegne Menetes:
 med Roret! Hvad vil du saa vidt til høire Menetes?
 Id til Land! Lad Naren bestryge Skiæret til venstre!
 bet de andre kan have. Talt. Men frygtende Grunden
 iger Menetes Roret i Læ, og styrer mod rum Sø.
 or vil du nu hen igien? hvad? Op med Roret Menetes!
 ber Gyas med Jil paa ny, og seer at Kloanthus
 er ind paa ham med Magt, og holder sig nærmere Skiæret.
 igbord om Gyas' Skib, igiennem den larmende Brænding
 han med Nærernes Kraft forbi ham og Maalet i rum Sø.
 See da bluffer i Ynglingens Barm en flammende Harmes,
 arerne strømme ham ned over Kind, og den træge Menetes
 rter han hovedkulds fra høie Bagstavn i Havet,
 mmende sig, sin Hæders Glands, og Didingens Fare.
 lv tar han Roret i Haand, Skibsfører tillige og Styrmand,
 liver Folkenes Mod, og dreier tæt omkring Skiæret.
 ngt over Ynglingens Vaar, og tynget af drivvaade Klæder,
 der Menetes med Nød og neppe fra Dybet til Klippen,

kravler paa Stenen op, og sætter sig der for at tørres.
 Io, da han faldt, de Lænkere, og Io, da han stønner
 svømmed:

Io de dog mere endnu, da de saa hvor han gylpede Vand i

Her opstiger det glade Haab for de sidste, Sergestus
 og Mnestheus, at ta' Luven fra den forsinkede Gys.
 Forud vinder Sergest, og holder sig ind imod Skæret,
 dog er han ikke endnu foran med hele sin Skibskiol,
 Hvalfisken ligger ham klods paa Siden med kæmpende Fj
 stavn.

Med stiger Mnestheus paa Tofte til flinke roende Gutter,
 muntrende dem med Jid: Frisk Lag i Aaren, I Svende!
 Kommer ihu, at om Hektor vi stred, at ved Iliums Bradf
 eder for alle ieg kaared mig ud til Fæller paa Langtog!
 Viser nu eders Kraft, eders Mod, i gætuliske Syrter
 prøvet, i det ioniske Hav, og i det malæiske Dødvand!
 Ei forlanger ieg Palmen meer og Seierens Hæder;
 skiondt — de vinde, ihvem Neptunus gunstig har undt det-
 sidst at komme til Maalet er Skam, den vil vi afvende,
 denne Seir være vor! Og kappelystne de vende
 Havet med Aaren, det Malm-klædte Skib for Dragene bæve
 Vandsladen flyer; uen Barmen slaaer, og Tungen af Hede
 klæber ved Ganen, stridt strømmer Sveden fra Bryst og fi
 Pande.

Lilsældet selv maa række dem Haand til forønskede Hæder
 thi som, hidsig i Sind, Sergestus tvinger sin Forstavn
 hen mod Skæret, og kniber sit Skib ind i troløse Smalvan

der han fast, den uheldige, paa fremlobende Blindstier.
 ippet skialv ved Stødet, og Marerne knak mod de skarpe
 uslingebanker, Skibet stod, og vipped med Stavnen.
 Ikene springe fra Bænk, og skraale i Mund paa hinanden:
 delig giøre de klar Haandspager med spidsede Vaadshag,
 de og skage, og fiske igien de brækkede Marer.

Glad og fro ved sit Held søger Mnestheus ved Marernes

Snarslag,

åpet af gunstig Vind, til Havet, og skyder i rum Sø.
 en lig, der, pludselig skrækket op fra sin Hule,
 or den i Pimpstenens Ly har søde Yngel og Rede,
 st i sin Angst far' med heftige Slag af Vingen fra Hjemmet
 over Marken, men snart glider rolig hen giennem Luften,
 øpe seer man dens Flugt, den rører aldrig en Vinge:
 raledes Mnestheus, saadanne stier de yderste Bænde
 alen om Maalet, og stikker saa ud til Søes som bevinget.
 Kæmpende han Sergestus forlod med standsende Blindstier
 med det grundige Rev, forgieves æskende Bistand,
 rladt til sig selv med brækkede Stænger og Marer.
 rppaa henter han Gyas ind og den store Chimæra:
 me maa med give tabt, berøvet den kyndige Styrmand.
 Nu er Kloanthus alene tilbage ved Kampbanens Ende.
 m han forfølger, ham haler han ind paa med Marernes

Samslag.

t der høres et Skraal fra Stranden, og alle opmuntre
 alen med Bifaldsraab, og Raabet hentringer i Luften.
 re blusse af Skam, og af Angst forat Seier og Hæder

rives dem ud af Haand, og Livet de vove for Vren :
 Disse Heldet opflammer, de kan, thi de synes at kunne ;
 og maasse Prisen de havde erholdt for ievnlige Snabler,
 hvis ei, med begge Hænder udstrakt imod Havet, Kloanthus
 Guderne havde med Bøn anraabt og med hellige Løfter :

Guder, som herske paa Sø, hvis Bænde med Riolen i
 ploier
 glad skal ieg stille en glindsende Tyr paa Stranden herinde
 for eders Alter, hvis I min Bøn vil høre, men Dffret
 bringer ieg eder paa Sø, og gyder dustende Biin til.

Saaledes bad han. Fra Vandenes Dyb ham gunstigt
 horte

Nereidernes Chor, Forkus og Nymfen Panope ;
 Fader Fortunus selv med vægtig Haand støder til med :
 Skibet flyver med Vindens Fart, med den flygtige Piils Flug
 bruser mod Land, og skjuler sig brat i fordybede Havvig.

Derpaa udraaber Anchises' Son i den hele Forsamling,
 giennem Heroldens Rost, som Seierherre Kloanth, og
 vinder ham Tindingen om med Laurens grønne Dviste.
 Hvert af Skibene gi'r han Forlov tree Ungnød at vælge,
 skienker dem Biin dertil og Solvets vægtige Stænger.
 Skibenes Forere rækkes især udmærkede Gaver :
 Seierherren en Kappe med Guld, om hvilken en dobbelt
 Bræmme der gaaer, af Purpur hentet fra Melibæa.
 Bævet i Kappen man seer hin Prinds paa det Skov-klædte J
 iage tilfods med lette Spyd de hurtige Hiorte,
 hidsig, ret som han stønnede end, hvem Jupiters snare

andrager hæver i stærken Klo til Olympens Linde.
 en Nytté den bedende Haand udstrække mod Himlen
 der leded' hans Fied, uden Nytté er Hundenes Givén.
 Iken, som vandt den næste Plads ved sin Dygtighed, gi'r han
 polerede Ringe og Guld et treelænket Pantser,
 tilfiet med egen Haand han Demoleos havde astruffet,
 er en Kamp ved Simois' Strom, under Iliums Mure,
 der ham bære det til Pryd og til Bærn imod Spyddod.
 vøndene, Sagaris Fegens, med Mod og neppe det bare
 nmenfoldet, paa krummet Ryg, skiont forðum i dette
 Iken Demoleos iog de splittede Troer foran sig.
 edie gi'r han til Skient to Hankekrukker af Kobber,
 rikkeskaaler af Selv med konstig udpuflet Arbeid.
 Saaledes hædred' ved Skient, og stolte hver af sin Gave,
 de omkring med Purpurbaand om Lindingen vundet:
 k som fra grusomme Skiær med Konst og Moie løsrevet,
 ergestus, ved Narernes Tab Krafthælvdén berovet,
 red sit Skib, under Latter fra Stranden, taus ind i Havnen.
 gesom ofte en Snog man skuer paa høinede Jordvei,
 ilken Hiulets Følge har knust, eller ogsaa en Vandrer
 aet med tunge Steen, og ladt ligge der saaret og halvdod:
 art den søger at fly, slaaer Kroppen i Bugter og Ringe,
 d, med brændende Blik, og reiser hvisslende Nakkén
 it i Veiret, forgieves; og snart den holdes tilbage
 det lammende Saar, og vrider og ruller sig sammen.
 aadan arbeidede Skibet sig frem med svækkede Narer:
 delig hidser det Seil, og glider for Vinden i Havnen.

Sergestus den lovede Skienk tildeler Æneas,
glad for det reddede Skib og for de bevarede Fæller:
en Slavinde han faaer, i Konsten klogtig at væve,
Foloe, Kreter af Æt, med to Smaaglutter ved Bryftet.

Efter at denne Strid nu var endt, begi'r sig Æneas
op paa en ievn og Græs-flædt Mark, af Skov-dækte Høie
rundt omringet; midt paa Sletten en Bane var affat:
derhen begav sig den fromme Helt i Lufinders Følge,
sætter sig midt blandt Heltene ned paa det lavede Sæde.
Hvem der har Lyst til at prøve en Dyst i det hurtige Kapløb
æsker han frem, og muntret dem op ved skinnende Priser

Alle strømme nu til, Siciler tillige med Teukrer,
Nisus og Euryalus er de første:
Euryalus, af Skabning skion, i Ungdommens Blomster,
Nisus bekiendt ved Hengivenhed for den herlige Yngling.
Herpaa følger af Priams Æt den stolte Diores,
saa Akarnaneren Salius og Arkaderen Patron,
endelig, vante til Skovenes Liv, Helym og Panopes,
Ynglinger fra Trinakriens Land, af den gamle Acestes'
Følge; og flere endnu, som Sagnet skiuler i Mørke.

Derpaa reiser Æneas sig op, og taler saalunde:
Lytter med Lyst til mit Ord, og mærker eder min Tale!
Ingen af eder ieg lader gaa uden Gave fra Pladsen.
Evende gnosfiske Spyd med skarp og skinnende Staalod
samt en Hellebard med Sølv indlagt og poleret.
Dette erholder enhver. Men særskilt Belønning de første
trede ieg skienker, foruden en Seierskrands af Oliven.

ørste erholder en Hest, af Skabning skion og af Smykke;
 este med thraciske Pile fyldt et Kogger fra Kolchis,
 ldenrandet med prægtig Rem og med Stene i Spændet;
 edje med denne argoliske Hielm tiltakke maa tage.

Talt. De stille sig op, og aldrig saa snart er Signalet
 det, før frem de styrte fra Skranken udover Banen,
 rusende ud som en Sky, med Blikket vendt imod Maalet.
 orrest er Nisus, og langt forud for alle de andre
 ver han, snarere selv end Vinden og vingede Lynild.
 ørst efter ham, dog paa temmelig Afstand, Salius følger:
 ter et Stykke bag ham kommer Euryalus, som den tredje;
 a Helym, hvem Diores i Flugten stræber at naa; alt
 han i Hælene paa ham, med Kroppen ludende fremad,
 r der lidt længere hen til Maalet, maaffee at Diores
 dnu kom ham forbi, eller lod dog Seieren tvivlsom.

Alt de nærmed' sig Maalet ved Banens yderste Ende,
 ette af mattende Løb, da Nisus uheldigviis glider
 et slibrige Blod, høormed Græs og Grund var besudlet,
 fældet vilde det saa, af nylig slagtede Ungnød.
 r den Seier-iublende Svend blev svigtet af lette
 gtige Fod og troløse Grund, saa han næsegruus styrter
 ad den smudsige Jord i d et Offer-hellige Blodvæld.
 ryalus han glemte dog ei, sin elskede Yndling;
 fra Smudset han vælted' i ig hen foran Salius' Fodder,
 han styrted, saa lang som han var, omhyvret af Sand:
 støv.
 ørst kommer Euryalus, og hi uspet til Seiren af Bennen

iler han frem til den første Priis under stoiende Bisald; næst kommer Helymus; til den tredie Palme Diores.

Her for den store Forsamlings Kreds og ærværdige Fædre Salius træder med Skrig og med Skraal, og fordrer at Palme ham tilkiendes, som kun ved List og Svig han gif glip af. Euryalus kommer Gunsten til Hielp, og de yndige Taarer; Kraften vinder io selv i Glands ved Formernes Skionhed. Dgsaa hjælper Diores til, og raaber af al Magt; han io forgieves var kommet til Maal og sidste Belønning, dersom den første Priis og Palme Salius skienkes.

Keiser Uneas sig da fra Sædet: Rolige Børn dog; Hver saaer sin Lon, og ingen skal Palmen frarives, han vant sig; forbeholdt være det mig, at troste min Ven for hans Uheld. Dette talt, til Salius gi'r han gætuliske Loves Skind, ved Haarene vægtigt, og tungt ved de gylde Kløe

Her træder Nisus frem: Faa de tabende saadan Belønning ynktes du saa over Fald, hvad Lon vil du da give mig vel, værdig mit Fald, thi først var ieg kommet til Maalet og Palmen, hvis ei Uheldet, Salius traf, mig først havde truffet. Som nu dette var talt, fremviser han Ansigt og Lemmer, fulde af Smuds. Da maatte vel lee den herlige Fader, bød at bringe et Skjold, et Kon:stværk af Didymaon, taget med seirende Haand af Ne:ptunus' Tempel i Hellas. Dette gi'r han den herlige Hest til Hæder og Cie.

Efterat saaledes Lobet var endt, og Gaverne uddeelt:

der han hvem der har Kraft i Armen, og Kiæthed i Brystet
 ve sig, prøve en Dybt med Rem-omvundene Hænder;
 tter saa frem for det bævende Par en dobbelt Belønning:
 eierherren en Stud med Baand udsmykket og Guldglands,
 um der taber en Hielm til Trost og en blinkende Glavind,
 Uden Loven staaer Dares frem, med uhyre Kræfter
 den musklede Krop, under alles forundrede Mumlén,
 an alene var vant til at staa i Kamp imod Paris;
 um det var, der ved Hektors Grav den seirende Butes
 og, en Kæmpe der pralede af fra Amykus at stamme,
 um han strakte til Jord, saa Livet han gispende opgav.
 Saaledes reiser til første Kamp sig Dares fra Sæde,
 iser sin brede Ryg, og praler med senede Arme,
 iart han dem strækker med Kraft, snart hugger han med dem
 i Luften.

Mage man søger til ham, men ei af den hele Forsamling
 over blot een at staa frem, og vinde om Hænderne Remmen.
 Derfor springer han rask, i den Tanke at alle ham afstaa
 Kampens Priis, til Aeneas hen, og uden at tove
 riber han Studen ved Horn, og tiltaler Helten saaledes:
 Hør mig, Gudinde-Søn! Hvis ingen vover at møde,
 vi skal ieg længere staa, hvorfor skal ieg længer opholdes?
 Byd mig, at tage min Lon! — Og Dardaniderne samtlig
 raabte, alle som een, at Prisen skyldtes til Dares.

Her med bebreidende Ord gaaer Aestes løs paa Entellus,
 denne sad ham iust næst paa Skrintens Græs-klædte Sæde:
 Hvad Entellus! Forgieves du var en drabelig Kæmpe

fordum, lider du nu, at saadan Belønning og Priis gaaer bort uden Kamp. Hvor er nu din Gud? hvor er nu din Læe Eryx, som altid du førte i Munden? hvad bli'r nu dit Ny over Trinakriens D, og Uren ved Byttet der hjemme?

Hertil svarer Entellus: Ei veeg Lyften til Ure bort, foriaget af Frygt, men i Alder-svækkede Lemmer flyder Blodet kun koldt, og fryse de fløvede Kræfter. Havde ieg nu blot, som før, thi herpaa er det den frække stoler og trodsfer, ia havde ieg blot min fyrige Ungdom: gif ieg, uden loffes ved Løn eller glindsende Ungnød, freidig til Kamp, thi Gaver og Løn ieg tier' mig kun lidt or

Saa han talte, og smeed et Par rædsomme Cestus paa Pladsen,

svære af Omfang og Vægt, som Eryx altid var vant til gierne at bruge i Kamp, og spænde om Arme og Hænder. Da forbausedes selv de modigste, saa med Forundring hvor de var bukket af Jern, de mægtige Huder, og Blylod. Dares for alle bli'r skum, og trækker sig frygtsom tilbage, mens Anchises' behiortede Søn dem veier i Haanden, provende Kjemmernes Kraft, og beundrende Styrke som Omfang.

Derpaa talede saa den vældige Olding med Varme: Hvad om nogen af Jer havde skuet Herkules' egne Cestus, skuet den rædsomme Kamp herneude paa Stranden? Det er de Baaben, din Broder har, Ueneas: den Tid er omme; men Blodet skuer du end af den knuste Hierne. Dem han havde om Haand mod den store Alcide, med dem ie

na var vant til at flaa, mens Blodet sprang varmt gien-
nem Aaren,

end Alderen nidst mit Haar om Tffen forsølved.

og hvis Troianeren Dares er angst for Baaben som disse,
og Ueneas det tykkes for godt, og behager Aestes,
vil vi ievne vor Kamp: paa Eryx' Handsker gi'r ieg Slip,
saar ei længer forknytt! dog dine du ogsaa maa lægge.
ette han talte, og slog fra Skuldren til hoire og venstre
open, saa Musklernes Kraft blev synlig med Gener og
Knokler;

o saa der, som en Kæmpe svær, paa den affstukne Kampplads.

Derpaa lader Anchises' Søn af Testus frembære

Var, lige i Vægt og Hold, for de kæmpende Helte.

er paa Pletten de staa, og hæve paa Tærne Kroppen

erfærdet, løfte til Slag de truende Arme,

ge saa Hovedet ludende bort, undvigende Slaget,

de pareerende Haand imod Haand, og udmatte hinanden.

in begunstiger Føddernes Kraft og fyrige Ungdom,

ne Lemmernes knusende Vægt; men Knæerne vakle,

med' af Alder, og sygt hiver Aandedraget af Lungen.

Giensides veyle de mangen et Dast uden Udslag for Kampen:

ndsiden træffer en Deel, og Brystets hvælvede Hulning

dre, den hurtige Haand om Øren og Lindinger flyver,

saar i Kieven det knager iblandt ved vægtige Kinddast.

Kolig Entellus staaer, forandrer aldrig sin Stilling,

ger kun Modpartens Blik med sit, og pareerer med Armen.

in, som den der bestormer en By med trodsende Mure,

eller ligger til Felt's omkring befæstede Biergflor, speider snart denne Afgang, snart hiin, og flyver med Blid over det hele Terrain, og stormer Klippen forgieves.

See, da løfter Entellus sin Arm, og hæver sin Krop for at lægge end mere Vægt i det knusende Bradslag. Hiin har sinet hans Tid, og springer hurtig til Side, Slaget glipper, og brat, saa lang som han er, Entellus styrter til Jorden, tungt og haardt, med hele sin Krogs Vægt. Saadanne styrter til Jord, oprevet med Rode af Grundens Granen paa Idas Nas eller paa Erymanthus's Linde.

Brat sig hæve med Stoi trinakriske Ungdom og Teukrens skraalende høit i Sky, mens bekymret iler Acestes sin ievnaldrende Ven til Hielp, og faaer ham paa Fode.

Uden at ændse sit Fald, eller tabe Modet derover, vender med Fyr og Flamme den Helt tilbage til Kampen — Breden opflammer hans Ild, og Stammen, og Kraft

Bevidsthed —

driver Dares paa Flugt, og iager ham rundt om paa Plads, dænger ham græffelig til med høire Haand og med venstre: aldrig et Diebliks Rist eller No. Som Hagl-svanger Byg pidsker paa Tempelets Tag, saa dæsker Helten paa Dares, banker og slaaer ham bruun og blaa med skiftende Haandslaa

Længere taalte Ueneas ei at Breden ublod sig, og at Entellus huseerte omkring som et rasende vildt Dyr; men bed endes den Kamp, og rev den udmattede Dares ud af hans Kloer, tiltalende ham, for at trøste ham, saadanne Stakket, hvad Galskab har hildet dig saa, at ei du vil gi' d

ærker du ei, han er voxet i Kraft, og at Lykken er med ham?
 ig dog for Gudernes Bud! Og hermed haved han Kampen.
 o lede Fællerne ham, med syge svingrende Knæer,
 nglende hid med Hov'det og did, og spyttende Blod op,
 ret og tykt, samt med Blodet de hvide skinnende Tænder,
 d til Skibet. Hielm og Glavind tage de med sig,
 ren de lade Entellus tilbage med Palmen for Seiren.

Stolt i Hug træder denne frem, hovmodig af Lønnen:
 ku nu Gudinde-Søn, værer Vidner Troianer tilhobe,
 ade hvad Kraft der har bo't i min Krop, imens ieg var
 ung end,

fra hvad Død du har reddet og frelst den bortrevne Dares!
 aa han talte, og stilled sig hen foran Ungnødets Pande,
 n ved Kampen blev hans, svang høire tilbage, og slog det
 dt imellem begge dets Horn med Bly-tunge Cestus,
 ved paa Taa, og drev Handsken ind giennem Benet i
 Hiernen.

cen styrter til Jord uden Liv, en umærkelig Zittren
 ores Knap i dens Been. Men Helten tager til Orde:
 enne offerer ieg dig, Gryx, for Troianeren Dares,
 er du tient med Byttet; og hermed nedlægger ieg Cestus.

Flux indbyder Ueneas til Kamp med hurtige Pile
 em der har Lyst, og sætter de Priser for alle til Skue.
 elv med kraftige Haand en Mast paa Ceresfus's Skib han
 fer, og heiser bunden om Fod en flagrende Due
 paa den hoi Mast, til Maal for de flyvende Pile.

Heltene samles i Ring; i en Hielm af skinnende Kobber dækkes Lodderne til, og først drages frem under Jubel Hyrtaciden Hippokoons Lod fremfor alle de andre. Ham følger Mnestheus, der seirede nys ved Skibenes Kapl. Mnestheus med friske Olivenkrands om Lindingen vundet. Tredie Lod Eurytions er, din Broders, herlige Troer Pandarus, som paa høiere Bink forstyrrede Baaben: Stilstanden, slyngende Spyd midt ind i Achivernes Klynge. Dybest paa Hielmens Bund laa Lobdet, der tilkom Acestes, selv han voved at prøve en Dyst i de yngeres Kampleg.

Nu da med ovet Kraft de spænde de krummede Buer, hver især, og tage saa frem af Roggeret Pilen. Første Piil fra den klingende Stræng ud i Himmelens Hvalv skierer den tynde Luft i et Nu, og borer sig ind i Masten der reistes til Maal; Hyrtacidens Bue den sendte: Masten skialv, og Duen den slog forstrækket med Vingen, hele Stranden gienlød af Klap og støiende Bisald.

Hidsig træder nu Mnestheus frem med den opspændte Bue. Sigtet er høit, og Blikket er spændt, som Pilen, mod Maal. Dog det lyktes ham ei, den Stakkel, at ramme med Pile Fuglen, Knuden ikkun han sprængte og linnede Bændler. Duen stak lige i Luft mod sort opstigende Regnsky.

Buen alt længe beredt, med Pilen lagt an paa Strænge sender Eurytion hurtig Bon til Broderens Aand med hellige Løfter, faa'r Sigt i det vide Rum paa den glade Due, og træffer den iust, som den flyver ind under Skyen.

løs synker den ned, den Livet udaanded i Luften,
 igende dræbende Piiil i Faldet med sig til Jorden.
 Borte var Palmen, tilbage stod Aestes' aleene;
 en han sender alligevel i det hvælvede Luftrum,
 ved sin Konst, den Gamle, og ved sin klingende Bue.
 sig viser et sieldent Syn for Eilskuernes Dine,
 rsel for kommende Ting, bekræftet i Eidernes Fylde,
 e Præsterne grebes af Skræk for hvad Fremtiden dulgte.
 i som Pilen den fløi giennem klare Luft, gif der Ild i
 ret, og flammende drog den bag sig en lysende Stribe,
 tes saa, og forsvandt, som naar fra Himlen en Stjerne
 nes, og far' med et lysende Slæb over Ætherens Bue.
 Angst og forfærdet i Hug, opsende til Guderne Bønner
 ver og trinakriske Mænd. Men den høie Æneas
 der Barslet godt, omfavner den glade Aestes,
 r ham over med Skienk, og tiltaler ham derpaa saalunde:
 g det, Fader! thi dig har Olympens høie Behersker
 fligt Barsel bestemt Kampløn, skiont Palmen var borte.
 er den gamle Anchises selv du modtage som Gave
 ne Pokal med udpuklede Tegne, som den traciske Cisseus
 ang min Fader Anchises gav, mellem anden Foræring,
 et Minde om ham, og et Pant paa hans evige Venskab.
 Saa han talte, og vandt ham om Tindingen grønnende
 Laurbær,
 mfor alle opløstende ham for heldige Piiilskud.
 del i Sind, Eurpion ei ham misundte den Hæder,

skient det var ham, der skød Fuglen ned fra den hvælve
Himmel.

Nærmest i Priis efter denne gaaer han, som Baandene spræng
fulgt af Hippokoon, hvis hurtige Piil fløi i Masten.

Fader Æneas nu, før Forsamlingen hæves og løses,
kalder Epytides til sig, som vogter den unge Iulus'
barnlige Skridt, og hvisker ham ind i Øret fortrolig:
Gaa og siig til Iulus, hvis han har Unglinge=Skaren
færdig, ordnet, beridt til festlig stormende Kampløb,
skal han føre dem frem i krigerisk Orden og Holdning.

Talt. Da lyder hans Raab til den sammenstimlede Mængd
at til Side de gaa, og giøre ryddelig Pladsen.

See da ride de Unglinger frem for Fædrenes Blikke,
alle som een paa vel optoilede Heste. Men alle
Troer og trinakriske Mænd dem skue forundret.

Alle have en Krands af Lov om loffede Tinding,
hver desuden i Haand to Landser af Hyben med Jern for,
glattede Rogger en Deel, der hånge dem skraas ned ad Rygge
ved et Gehæng af tvundet Guld over Brystet fra Skuldren.

Hele Skaren er deelt i trende mindre, som hver har
sin Anfører, der styrer en Hob af to Gange sex hver,
ordnet i Dobbelts=Geled, med ledende Formand paa Fløien.

Forreste Unglinge=Trop den lille Priamus fører,
kaldt efter Bedstefaderen op, din herlige Son og
snart Italiens Pryd, Polites. Han rider en Hest af
thracisk Herkomst, med tigret Skind, de forreste Soffer

de, med kneisende Hals og hvidbliffet Pande.

st kommer Atty's, fra hvem de latinske Attier stamme,

Atty's endnu, en Ven af den lille Julius.

st, og af Skabning skion fremfor alle, kommer Julius,

nde paa en sidonisk Hest, som den skinnende Dido

ham engang til et Minde, og Pant paa hvor høit hun ham
elsked.

de andre reed paa trinakriske Heste, som horte

de Acestes til.

Dardaniderne tage med Klap mod de frygtsomme Dreng,

de sig ret ved at skue igien de fornygede Fædre.

erat nu de er dragen forbi den hele Forsamling,

af Beslægtedes Blik hentet Mod: gi'r Epytides Tegnet

it være parat, og smelder derpaa med Pidsken.

r de fare affted fra hinanden, lige i Antal,

: af Hobene opløst i to, og atter paa vist Tegnet

de de om igien, og gaa løs med Spyd paa hinanden;

de sig derpaa igien, og vende saa atter tilbage

den modsatte Kant. Saa tumle de sig med hinanden,

det smaa et Billed paa Krig og paa Vaabnernes Lummel.

rt gi'r de Ryggen blot paa Flugt, snart fælde de Spydet

ellig, snart igien de ride fredelig sammen.

n der fortælles om Labyrinthen paa Klint-høie Kreta,

en af skjulte Bægge har havt en hemmelig Irrgang,

om og farlig til, ved de tusind og tusinde Bugter

Mærke og Tegnet, til Vildberedet at løse:

saaledes indvikle Spor i Spor de troiske Dreng, flettende ind i den barnlige Leg saa Flugt og saa Kampgan som Delfinerne, naar giennem skyllende Bolger de svømme, skiere karpatisch og lybisk Hav, og lege i Vandet.

Denne Sæd og den Skif og den Kampleg af spøgen
Dreng

bragte Julius først i Gang, da han Alba befæstet, lærte de gamle Latinere til at feire den saadan, som han selv havde gjort, og med ham de Dreng fra Tro Siden forplantedes Sæden fort i Alba, og herfra fik den det herlige Rom, og beholdt den til Fædrenes Mini Troia kaldes den Leg, og de legende Dreng Troianer.

en mundtlige Deel af den offentlige Skole-Examen for
1829 foretages i følgende Orden:

Mandag den 21de og Tirsdag den 22de September
examineres Dimittenderne

Christian Sidenius,
Jens Eberhardt Matzen,
Carl Emil Wraae,
Carl Adolf Emil Jansen.

Onsdagen d. 23de September

Første Bærelse.

-10 LatinIV. a.
-11 LatinIV. b.
-1 GræffIV.
-3 TydsffIV.

Andet Bærelse.

8-12 LatinIII. a.
12-2 LatinIII. b.

Torsdagen d. 24de September

-10 FransffIV.
-12½ Historie og Geogr. IV.
-2 ArithmetikIV.

8-11 GræffIII. a.
11-2 GræffIII. b.

Fredagen d. 25de September

-10 HebraiffIV.
-12 GeometriIV.
-2 ReligionIV.

8-12 Historie og Geogr. III.
12-2½ Danff II og I.

Lørdagen d. 26de September

-11½ HebraiffIII.
-2½ ArithmetikIII.

8-11½ TydsffIII.
11½-2½ Latin II.

Mandagen d. 28de September

-11 Græff II.
-2 Tydsff II og I.

8-10 Latin I.
10½-2 Historie og Geogr. II og I.

Tirsdagen d. 29de September

-12 ReligionIII.
-2 Religion II og I.

8-12 FransffIII.
12-3 Arithmetik II og I.

Onsdagen d. 30te September

-11 Religion II og I.

8-11 GeometriIII.

sdagen, den 1ste October, Kl. 10 Formiddag, examineres
de til Optagelse i Skolen Anmeldte.

rsdagen, den 6te October, Kl. 10 Formiddag, bekiendt:
gjøres Examens Udfald med sædvanlig Høitidelighed.